

Pytlák

♩ = 180

Hudba: J. Poncar, B. Ondráček

Když mě - síc na ne - bíč - ku kříd - la svá roz - kla -
a lid po den - ní prá - ci k spán - ku se u - kla -

dá, dá. 1. 2. Tu pyt - lák,

s puš - kou svou. jde v hlou - bi le -

sa na če - ka - nou. 1. 2. nou.

2. Když měsíc na nebičku stříbrnou leje zář,
tam v dáli u potůčku skrývá svou bledou tvář.
[:Tam v dáli, kde kráčí laň,
tu pytlák z houští již míří naň.:]

3. Zahoukla lesem rána, laň smutně zakvílí
a její mladé tělo klesá v malé chvíli.
[:Tu pytlák, ze zvyku,
vráží jí ostrý nůž do boku.:]

4. Vyrušen ranou z pušky myslivec spěchá ven,
a za zrádným pytlákem volá mocným hlasem.
[:Stůj chlape, zbraň svou mně dáš,
trest svůj v žaláři si odpykáš.:]

5. Pytlák se pozastaví, hněv v jeho oku vzplál,
já svoji svoboděнку tak lehce neprodám.
[:Skok mocný, rozmach rukou,
myslivec klesá s nožem v prsou.:]

6. Ráno když slunko vyšlo a ptactvo zapělo,
tam v dáli u potůčku leží mrtvé tělo.
[:Tam v dáli kdes, kde šumí les,
ať někdo poví, kdo vrahem jest.:]